

Sygn. akt VI GC 999/15/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nyga

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) S. & W. Sp.j. w Wyrach

przeciwko: (...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) S. & W. Sp.j. w Wyrach kwotę 2 170,05 zł (dwa tysiące sto siedemdziesiąt złotych pięć groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 marca 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 726 zł (siedemset dwadzieścia sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 999/15/3

UZASADNIENIE

Powódka (...)C.-s (...) spółka jawna z siedzibą w Wyrach wystąpiła przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. z pozwem o zapłatę kwoty 2170,05 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2015 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu – opłaty sądowej od pozwu, kosztami opłaty od pełnomocnictwa, w tym kosztami zastępstwa procesowego, zgodnie z żądaniem sprecyzowanym w piśmie z dnia 8 lipca 2015 r.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 30 grudnia 2014 r. samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) stanowiący współwłasność M. i R. D. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwany. Powódka zawarła z poszkodowanym umowę z dnia 30 grudnia 2014 r. dotyczącą najmu pojazdu zastępczego marki V. (...) o nr rej. (...), gdyż samochód był poszkodowanemu niezbędny do potrzeb własnych. Pojazd był wynajmowany przez poszkodowanego od dnia 30 grudnia 2014 r. do dnia 21 stycznia 2015 r. Wynajmowany pojazd był tej samej klasy co uszkodzony. Opłata za wynajem samochodu w okresie 23 dni została udokumentowana fakturą VAT nr (...) na kwotę 5 092,20 zł brutto. W dniu 19 lutego 2015 r. powódka nabyła od poszkodowanego wierzytelność w drodze umowy cesji wierzytelności, przysługującą wobec pozwanej, o czym pismem z dnia 19 lutego 2015 r. zawiadomiła pozwanego. W dniu 10 marca 2015 r. pozwany wydał decyzję o wypłacie częściowej odszkodowania, tj. wypłacie kwoty 2 712,15 zł z uwagi na korektę stawki dziennej za wynajem samochodu z kwoty 180 zł netto do kwoty 105 zł netto oraz korektę czasu najmu do 21 dni. Pismem z dnia 31 marca

2015 r. powódka odwołała się od decyzji pozwanego, a decyzją z dnia 5 maja 2015 r. pozwany przyznał powódce kwotę 210 zł, uznając w całości czas najmu, przy czym nie zmienił stanowiska co do stawki dziennej.

W dniu 10 sierpnia 2015 r. w sprawie o sygn. VI GNC 1848/15/5 Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że przedmiotem sporu jest jedynie stawka dzienna. Zdaniem pozwanego najem powinien odbywać się za stawkę niższą niż stawka przyjęta przez powódkę. Stawka zastosowana przez pozwanego w wysokości 105 zł była wystarczająca i odpowiadała lokalnym średnim stawkom. Nadto poszkodowany powinien dążyć do minimalizacji szkody, a sama faktura nie może być elementem przesądającym o konieczności jej refundacji.

Sąd ustalił co następuje:

Bezspornym jest, że samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) stanowiący współwłasność M. i R. D. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwany. Bezspornym jest również fakt, iż pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił powódce częściowe odszkodowanie w łącznej kwocie 2 922,15 złotych tytułem wynajmu samochodu zastępczego. W dniu 30 grudnia 2014 r. powódka zawarła z poszkodowanym umowę najmu pojazdu zastępczego, w związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanej. Przedmiotem najmu był samochód marki V. (...) o nr rej. (...). Strony ustaliły stawkę za wynajem w kwocie 180 zł za dobę. Pojazd został zwrócony przez poszkodowaną w dniu 21 stycznia 2015 r.

Dowód: umowa najmu (k. 31-36), faktura (k. 39), zeznania A. W. (k. 113), akta szkody.

W dniu 9 lutego 2015 r. powódka wystawiła na rzecz M. D. fakturę VAT nr (...) na kwotę 5 092,20 złotych brutto tj. 4 140 złotych netto z tytułu wynajmu samochodu zastępczego na czas naprawy samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) przez okres 23 dni przy cenie jednostkowej 180 zł za dzień.

Dowód: faktura VAT (k. 39).

W dniu 19 lutego 2015 r. poszkodowani i powódka zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 30 grudnia 2014 roku. Pismem z dnia 19 lutego 2015 r. poszkodowani poinformowali pozwanego o dokonanej cesji wierzytelności na rzecz powódki.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 41-43), informacja o cesji wierzytelności (k. 44).

Pismem z dnia 10 marca 2015 r. pozwany poinformował poszkodowanych o skierowaniu do wypłaty odszkodowania w kwocie 2 712,15 złotych, wskazując jednocześnie, że odszkodowanie obejmuje koszty wynajmu samochodu zastępczego za okres 21 dni, a stawka dobową została zweryfikowana do kwoty 105 zł netto. Powódka odwołała się od decyzji pozwanego, a w konsekwencji pozwany przyznał powódce kwotę 210 zł, uznając w całości czasu najmu.

Dowód: decyzja (k. 45, 46, 54, 55), odwołanie (k. 47-49).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy.

Sąd oparł się również o zeznania powódki A. W., ponieważ są logiczne, konsekwentne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez (...) (...) – S.S. & W. Sp. j. z siedzibą w Wyrach przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powódka domagała się zasądzenia kwoty 2 170,05 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2015 r. do dnia zapłaty wskazując, iż w drodze cesji nabyła wierzytelność wynikającą z niezapłaconej faktury najmu samochodu zastępczego.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości wskazując, iż zastosowana przez powódkę stawka dobowa najmu w wysokości 180 zł jest stawką zawyżoną, w związku z czym zweryfikował stawkę dobową do kwoty 105 zł netto, która według pozwanego jest stawką odpowiadającą stawkom na rynku lokalnym.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

Dokonując analizy zgromadzonego materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, że żądanie pozwu zasługuje na uwzględnienie w całości.

Z art. 361 § 1 i 2 k.c. wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Co ważne nie ulega wątpliwości, że poszkodowany niewątpliwie poniósłby szkodę w majątku, gdyby musiał opłacić wynajem pojazdu zastępczego w dniu wynajmu, lub w chwili zdania pojazdu.

Nadto należy przyjąć, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, iż „Pojęcie straty w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. obejmuje także wymagalne zobowiązanie poszkodowanego wobec osoby trzeciej” (SN III CZP 62/08). Dodać także należy, iż przywrócenie możliwości korzystania z samochodu nie następuje przez korzystanie ze środków komunikacji zbiorowej, a może być niejako odtworzone poprzez korzystanie z wynajętego samochodu zastępczego. Nadto zauważyć trzeba, że w obecnych czasach samochód jest rzeczą używaną w codziennym życiu, korzystanie z niego nie jest obecnie objawem luksusu, a rzeczą typową.

Warto nadmienić, iż w przypadku definitywnej utraty rzeczy odszkodowanie przysługuje za okres od jej utraty do uzyskania odszkodowania (zwrotu innego przedmiotu), a w przypadku utraty czasowej - do chwili odzyskania

rzeczywistej możliwości korzystania z niej. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11). Najmowany pojazd zwrócono z chwilą otrzymania własnego pojazdu już naprawionego.

Okres trwania najmu nie był pomiędzy stronami sporny. Pozwany zakład ubezpieczeń uznał, iż wynajem przez poszkodowanego pojazdu zastępczego przez okres 23 dni jest w pełni uzasadniony. Spór pomiędzy stronami powstał w zakresie przyjętej przez stronę powodową stawki dobowej za wynajem pojazdu zastępczego. Powódka zastosowała stawkę w wysokości 180 zł netto za dobę najmu wskazując, iż zastosowana przez nią stawka mieści się w granicach średnich stawek stosowanych przez inne podmioty wynajmujące samochody zastępcze. Pozwany natomiast uznał, iż jest to stawka wygórowana, weryfikując tym samym wysokość stawki do kwoty 105 zł.

W ocenie Sądu powódka stosownie do art. 6 k.c. za pomocą przedłożonych cenników wypożyczalni pojazdów, wykazała wysokość średnich stawek stosowanych na rynku lokalnym. Nadto Sąd uznał, iż w przedmiotowej sprawie stawka przyjęta przez stronę powodową w wysokości 180 zł nie jest nadmiernie wygórowana. Pamiętać należy, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania zakładu świadczącego swoje usługi najtaniej, dlatego też Sąd nie mógł się zgodzić z pozwanym, co do podniesionego przez niego zarzutu, iż powódka zastosowała stawkę dużo wyższą i odbiegającą od stosowanych u innych usługodawców, zwłaszcza że powódka przedstawiła na poparcie stawianych przez nią twierdzeń stosowne cenniki potwierdzające zasadność przyjętej stawki. Ponadto dołączyła do akt dokumenty z innych spraw dotyczących samochodu zastępczego podobnej lub tej samej klasy, w których pozwana uwzględniła zastosowaną stawkę. Pozwana nie sprostowała zasadzie z art. 6 k.c. i nie wykazała zasadności swego twierdzenia, nie złożyła też wniosku o opinię biegłego.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzono na podstawie art. 415 k.c. w związku z art. 822 § 1 k.c. od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2 170,05 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powód domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 11 marca 2015 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 109,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 6 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. ze zm.).

SSR Jolanta Brzęk